

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

25. juuli 2018*

Apellatsioonkaebus – Euroopa Liidu kaubamärk – Neljakangilise šoklaaditahvli kujust koosnev ruumiline kaubamärk – Põhjenduste vastu esitatud apellatsioonkaebus – Vastuvõetamatus – Määrus (EÜ) nr 207/2009 – Artikli 7 lõige 3 – Tõend kasutamise käigus omandatud eristusvõime kohta

Liidetud kohtuasjades C-84/17 P, C-85/17 P ja C-95/17 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel esitatud kolm apellatsioonkaebust, millest kaks esimest esitati 15. veebruaril 2017 ja viimane 22. veebruaril 2017,

Société des produits Nestlé SA, asukoht Vevey (Šveits), esindajad: *advocaat* G.S.P. Vos ja S. Malynicz, QC,

apellant,

keda toetavad:

European Association of Trade Mark Owners (Marques), Leicester (Ühendkuningriik), esindaja: *Rechtsanwalt* M. Viefhues.

menetlusse astuja apellatsioonimenetluses,

teised menetlusosalised:

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, varem Cadbury Holdings Ltd, asukoht Uxbridge (Ühendkuningriik), esindajad: T. Mitcheson, QC, *barrister* J. Lane Heald, *solicitor* P. Walsh ja *solicitor* J. Blum,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: A. Folliard-Monguiral,

kostja esimeses kohtuastmes (C-84/17 P),

ja

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, varem Cadbury Holdings Ltd, asukoht Uxbridge, esindajad: T. Mitcheson, QC, *barrister* J. Lane Heald, *solicitor* P. Walsh, *solicitor* J. Blum ja *solicitor* C. MacLeod,

apellant,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

teised menetlusosalised:

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: A. Folliard-Monguiral,

kostja esimeses kohtuastmes,

Société des produits Nestlé SA, asukoht Vevey (Šveits), esindajad: *advokaat* G.S.P. Vos ja S. Malynicz, QC,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes (C-85/17 P),

ja

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: A. Folliard-Monguiral,

apellant,

teised menetlusosalised:

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, varem Cadbury Holdings Ltd, asukoht Uxbridge, esindajad: T. Mitcheson, QC, *barrister* J. Lane Heald, *solicitor* P. Walsh ja *solicitor* J. Blum,

hageja esimeses kohtuastmes,

Société des produits Nestlé SA, asukoht Vevey, esindajad: *advokaat* G.S.P. Vos ja S. Malynicz, QC,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes (C-95/17 P),

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president L. Bay Larsen, kohtunikud J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby ja M. Vilaras (ettekandja),

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikku menetlust ja 22. veebruari 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 19. aprilli 2018. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Kõigis oma apellatsioonkaebustes paluvad Société des produits Nestlé SA (edaspidi „Nestlé“), Mondelez UK Holdings & Services Ltd, varem Holdings Ltd (edaspidi „Mondelez“) ja Euroopa Liidu Intellektuaalomandi amet (EUIPO) tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 15. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Mondelez UK Holdings & Services vs. EUIPO – Société des produits Nestlé (Šokolaaditahvli kuju) (T-112/13, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2016:735), milles Üldkohus tühistas EUIPO teise apellatsioonikoja 11. detsembri 2012. aasta otsuse (asi R 513/2011-2), mis käsitleb Cadbury Holdingsi ja Nestlé vahelist kehtetuks tunnistamise menetlust (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määruse (EÜ) nr 207/2009 [Euroopa Liidu] kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1) artikli 1 lõige 2 sätestas:

„[ELi] kaubamärk on ühtne. Selle mõju on ühetaoline kogu [liidus]: seda saab registreerida, üle anda või sellest loobuda, omanikult sellega seotud õigusi ära võtta, selle kehtetuks tunnistada või selle kasutamist keelata üksnes kogu [liidus]. Nimetatud põhimõtet kohaldatakse, kui käesolevas määruses ei ole sätestatud teisiti.“

- 3 Määruse artikkel 7 sätestas:

„1. Ei registreerita:

[...]

b) kaubamärke, millel puudub eristusvõime;

[...]

2. Lõiget 1 kohaldatakse olenemata sellest, et registreerimata jätmise põhjused on ainult teatavas [liidu] osas.“

3. Lõike 1 punkte b, c ja d ei kohaldata, kui kaubamärk on kasutamise käigus muutunud neid kaupu või teenuseid eristavaks, mille jaoks registreerimist taotletakse.“

- 4 Määruse artikkel 52 oli sõnastatud nii:

„1. [ELi] kaubamärk tunnistatakse kehtetuks [EUIPO-le] esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui:

a) [Euroopa Liidu] kaubamärk on registreeritud artikli 7 sätete vastaselt;

[...]

2. Kui [ELi] kaubamärgi registreerimisel on rikutud artikli 7 lõike 1 punkte b, c või d, ei või seda siiski kehtetuks tunnistada, kui kaubamärk on kasutamise tagajärjel muutunud eristusvõimeliseks seoses nende kaupade või teenustega, mille jaoks see on registreeritud.

3. Kui kehtetuks tunnistamise põhjused on olemas ainult mõnede kaupade või teenuste puhul, mille jaoks [ELi] kaubamärk on registreeritud, kuulutatakse kaubamärk kehtetuks ainult nende kaupade või teenuste osas.“

- 5 Määruse artikkel 65 sätestas:

„1. Kaebusi käsitlevate apellatsioonikodade otsuste peale võib Euroopa Kohtule esitada kaebuse.

2. Kaebuse aluseks võib olla pädevuse puudumine, olulise menetlusnormi rikkumine, asutamislepingu, käesoleva määruse või nende rakendusnormide rikkumine või võimu kuritarvitamine.

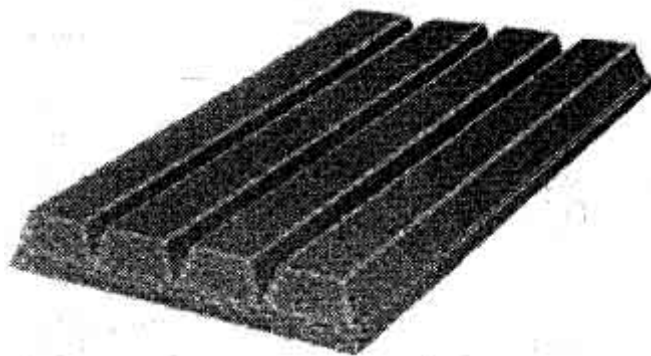
3. Euroopa Kohus on pädev vaidlustatud otsust tühistama või seda muutma.

4. Kaebusega võib ühineda iga menetluspool, kelle huve apellatsioonikoja otsus kahjustab.

5. Kaebus esitatakse Üldkohtule kahe kuu jooksul pärast apellatsioonikoja otsuse teatavakstegemist.
6. [EUIPO] võtab vajalikud meetmed Euroopa Liidu Kohtu otsuse täitmiseks.“

Vaidluste taust

- 6 Vaidluste taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–11 ja käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib need kokku võtta järgmiselt.
- 7 Nestlé taotles 21. märtsil 2002 alljärgneva ruumilise tähise registreerimist:

- 8 Registreerimist taotleti kaupadele, mis kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassi 30. Asjaomane tähis registreeriti 28. juulil 2006 ELi kaubamärgina klassi 30 kuuluvate kaupade jaoks, mis vastavad järgmisele kirjeldusele: „kommid (*sweets*); pagaritooted, kondiitritooted, küpsised; koogid, vahvlid“ (edaspidi „vaidlusalune kaubamärk“).
- 9 Cadbury Schweppes plc (kelle õigusjärglane oli Cadbury Holdings Ltd, seejärel Mondelez) esitas 23. märtsil 2007 EUIPO-le määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti b alusel registreeringu kehtetuks tunnistamise taotluse. EUIPO tühistamisosakond rahuldus 11. jaanuaril 2011 selle taotluse ja tunnistas vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks. EUIPO teine apellatsioonikoda tühistas Nestlé kaebuse alusel tühistamisosakonna otsuse. Apellatsioonikoda leidis eeskätt, et kuigi vaidlusalusel kaubamärgil puudub tõepoolest olemuslik eristusvõime seoses nende kaupadega, mille jaoks see oli registreeritud, tõendas Nestlé vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõikele 3, et asjaomane kaubamärk oli kasutamise käigus omandanud nende kaupade või teenustega seoses eristusvõime.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 10 Üldkohtu kantseleisse 19. veebruaril 2013 saabunud hagiavalduses palus Mondelez vaidlusaluse otsus tühistada. Ta tugines oma hagi kolmele väitele. Üldkohus analüüsis üksnes esimest väidet, mis koosneb neljast osast ja mille kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 52 lõiget 2 koostoimes sama määruse artikli 7 lõikega 3.
- 11 Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 21–44 Mondelezi esimese väite teist osa ja nõustus sellega. Nagu vaidlustatud kohtuotsuse punktides 41–44 nähtub, leidis Üldkohus, et apellatsioonikoda oli ekslikult asunud seisukohale, et Nestlé on tõendanud vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist seoses pagaritoodete, kondiitritoodete, kookide ja vahvlitega. Sellest tulenevalt ei analüüsinud Üldkohus Mondelezi esimese väite ülejäänud osi osas, mis puudutasid komme (*sweets*) ja küpsiseid. Ükski apellatsioonikaebus ei puuduta vaidlustatud kohtuotsuse punkte 21–44.

- 12 Üldkohus analüüsis ja lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45–64 tagasi Mondelezi esimese väite esimese osa, mis puudutab seda, et vaidlusalust kaubamärki ei ole registreeritud kujul kasutatud.
- 13 Üldkohus analüüsis ja lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 65–111 tagasi Mondelezi esimese väite kolmanda osa, mis puudutas asjaolu, et vaidlusalust kaubamärki ei ole kasutatud päritolutähisena, ja sellega seotud tõendite ebapiisavust. Otsuse toetuseks tõi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 94 esiteks välja, et tõendid, mille Nestlé esitas EUIPO-le vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise kohta, on asjakohased ning kogumis tõendavad need, et asjaomane avalikkus tajub seda kaubamärki viitena kõnealuste kaupade kaubanduslikule päritolule. Teiseks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 107, et teine apellatsioonikoda on hinnanud asjaolu, kas vaidlusalune kaubamärk on seetõttu eristusvõime omandanud ning konkreetselt põhjendanud oma järeldust, mille kohaselt on see eristusvõime omandanud Taanis, Saksamaal, Hispaanias, Prantsusmaal, Itaalias, Madalmaades, Austrias, Soomes, Rootsis ja Ühendkuningriigis.
- 14 Viimaks analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 112–178 Mondelezi esimese väite neljandat osa. Kohtuotsuse punktis 143 tõdes Üldkohus, et apellatsioonikoda eksis, kui ta sisuliselt leidis, et kaubamärgi kogu liidus kasutamise käigus omandatud eristusvõime tõendamiseks piisas selle tõendamisest, et kõiki liikmesriike ja piirkondi tervikuna käsitledes tajub oluline osa asjaomasest avalikkusest Euroopa Liidus kõnealust kaubamärki viitena sellega tähistatavate kaupade kaubanduslikule päritolule, ning polnud vaja tõendada, et kaubamärk oli kasutamise käigus omandanud eristusvõime kõigis asjasse puutuvates liikmesriikides.
- 15 Nimetatud kohtuotsuse punktides 144 ja 145 nähtuvalt leidis Üldkohus siiski, et pole välistatud, et hoolimata liidus tervikuna kasutamise käigus omandatud eristusvõime tõendatuse hindamise kriteeriumi õiguslikult väärist käsitlemisest, kohaldas apellatsioonikoda seda kriteeriumi Nestlé esitatud tõendite hindamisel õigesti. Seepärast leidis ta, et on asjakohane analüüsida, kuidas apellatsioonikoda neid tõendeid hindas.
- 16 Olles hinnanud tõendeid Prantsusmaa, Itaalia, Hispaania, Ühendkuningriigi, Saksamaa, Madalmaade, Taani, Rootsi Soome ja Austria kohta, asus Üldkohus vastavalt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 146, 148, 151, 153, 155, 158, 159, 164 ja 167 seisukohale, et apellatsioonikoda leidis õigesti, et on tõendatud, et vaidlusalune kaubamärk on kõigis neis liikmesriikides kasutamise käigus omandanud eristusvõime.
- 17 Siiski tõi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 173 välja, et apellatsioonikoda ei ole selgelt märkinud, kas ta tuvastas, et vaidlusalune kaubamärk on omandanud eristusvõime Belgias, Iirimaa, Kreekas ja Portugalis ning samuti polnud ta lisanud neid liikmesriike nende hulka, kellega seoses ta leidis, et selline eristusvõime omandamine on tõendatud.
- 18 Sama kohtuotsuse punktides 177–179 nähtub, et Üldkohus nõustus seega Mondelezi esimese väite neljanda osaga ja tühistas vaidlusaluse otsuse tervikuna, kuna apellatsioonikoda ei olnud viinud vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise käigus omandatud eristusvõime analüüsi läbi õiguspäraselt, kuna nimetatud talitus ei olnud teinud otsust selle kohta, kuidas asjaomane avalikkus muu hulgas Belgias, Iirimaa, Kreekas ja Portugalis kaubamärki tajub, ning jättis analüüsimata Nestlé esitatud tõendid nende liikmesriikide suhtes.

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

- 19 Nestlé palub kohtuasjas C-84/17 P esitatud apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus, kuna Üldkohus rikkus määruse nr 207/2009 artikli 7 lõiget 3 ning artikli 52 lõiget 2, ja

- mõista kohtukulud välja Mondelezilt.
- 20 Mondelez palub kohtuasjas C-85/17 P esitatud apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsuse punktid 37–44, 58–64, 78–111 ja 144–169 ning sellesama kohtuotsuse punkti 177 ühes osas sisalduvad Üldkohtu põhjendused, mille kohaselt „kuigi on tõendatud, et [vaidlusalune] kaubamärk on kasutamise käigus omandanud eristusvõime Taanis, Saksamaal, Hispaanias, Prantsusmaal, Itaalias, Madalmaades, Austrias, Soomes, Rootsis ja Ühendkuningriigis“.
- 21 EUIPO palub kohtuasjas C-95/17 P esitatud apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja
 - mõista kohtukulud välja Mondelezilt.
- 22 Euroopa Kohtu presidendi 10. mai 2017. aasta määrusega liideti kohtuasjad C-84/17 P, C-85/17 P ja C-95/17 P kirjaliku ja suulise menetluse ning kohtuotsuse huvides.
- 23 Oma vastuses palub Nestlé Euroopa Kohtul:
- jätta kohtuasjas C-85/17 P esitatud apellatsioonkaebus ilmselge vastuvõetamatuse tõttu määrusega läbi vaatamata või teise võimalusena ilmselge põhjendamatusse tõttu kohtuotsusega rahuldamata,
 - mõista kohtukulud välja Mondelezilt.
- 24 Oma vastuses palub Mondelez Euroopa Kohtul:
- jätta kohtuasjades C-84/17 P ja C-95/17 P esitatud apellatsioonkaebused rahuldamata;
 - mõista neis kahes kohtuasjas kohtukulud välja vastavalt Nestlélt ja EUIPO-lt.
- 25 Oma vastuses palub EUIPO Euroopa Kohtul:
- rahuldada apellatsioonkaebus kohtuasjas C-84/17 P;
 - jätta apellatsioonkaebus kohtuasjas C-85/17 P rahuldamata, ja
 - mõista EUIPO kantud kohtukulud välja Mondelezilt.
- 26 European Association of Trade Mark Owners (Marques) (Euroopa kaubamärgiomanike ühendus (kaubamärgid)) taotles dokumendiga, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 13. novembril 2017, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 teise lõigu alusel luba astuda kohtuasjas C-84/17 P apellatsioonkaebuse esitanud Nestlé nõuete toetuseks menetlusse. Euroopa Kohtu president rahuldas selle taotluse 12. jaanuari 2018. aasta määrusega.

Menetluse suulise osa uuendamise taotlus

- 27 Nestlé palus Euroopa Kohtu kantseleisse 17. mail 2018 saabunud kirjaga uuendada menetluse suuline osa vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 83.
- 28 Oma taotluse toetuseks viitab ta esiteks sellele, et tegemist on uue asjaoluga, mis ilmnes pärast kohtujuristi ettepaneku lugemist. Ta väidab, et ta oli EUIPO menetlustoimikusse lisamiseks esitanud tõendid selle kohta, et vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaupadega seoses on Taani, Saksamaa, Hispaania, Prantsusmaa, Itaalia, Madalmaade, Austria, Soome, Rootsi ja Ühendkuningriigi turgude

kohta esitatud tõendid asjakohased ka Belgia, Iirimaa, Kreeka, Luksemburgi ja Portugali turgude kohta. Kohtujuristi ettepaneku punktis 87 esitatud vastupidine seisukoht tuleneb Nestlé advokaadi ekslikust vastusest, kes ei mõistnud kohtuistungil kohtujuristi eitatud küsimuse mõtet.

- 29 Peale selle väidab Nestlé, et pooled peaksid saama vaielda 24. mai 2012. aasta kohtuotsuse Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) ingliskeelses tõlkes esineva vea üle, millele kohtujurist oma ettepaneku punktis 70 viitas.
- 30 Tuleb meele pidada, et Euroopa Kohtu põhikiri ja Euroopa Kohtu kodukord ei näe pooltele ette võimalust esitada kohtujuristi ettepanekule vastuseks seisukohti (21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. Aer Lingus ja Ryanair Designated Activity (C-164/15 P ja C-165/15 P, EU:C:2016:990, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 31 ELTL artikli 252 teise lõigu kohaselt on kohtujuristi ülesanne avalikul kohtuistungil täiesti erapooletult ja sõltumatult teha põhjendatud ettepanekuid kohtuasjades, mis Euroopa Liidu Kohtu põhikirja kohaselt nõuavad tema osalust. Kohtujuristi ettepanek ega selleni jõudmiseks läbitud arutluskäik ei ole Euroopa Kohtule siduvad.
- 32 Seetõttu ei ole see, et pool ei nõustu kohtujuristi ettepanekuga – olenemata sellest, mis küsimust selles analüüsiti –, iseenesest põhjus, mis õigustaks menetluse suulise osa uuendamist (28. veebruari 2018. aasta kohtuotsus mobile.de vs. EUIPO, C-418/16 P, ECLI:EU:C:2018:128, punkt 30).
- 33 Sellegipoolest võib Euroopa Kohus tulenevalt oma kodukorra artiklist 83 igal ajal, olles kohtujuristi ära kuulanud, avada või uuendada määrusega menetluse suulise osa, eelkõige kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui pool on pärast suulise osa lõpetamist esitanud uue asjaolu, millel on otsustav tähtsus Euroopa Kohtu lahendile.
- 34 Käesolevas asjas seda tehtud ei ole. Olles kohtujuristi ära kuulanud, on Euroopa Kohus nimelt seisukohal, et tal on asja lahendamiseks kogu vajalik teave olemas ning kohtuasja ei ole vaja läbi vaadata lähtuvalt uuest asjaolust, mis oma olemuselt võib olla lahendi tegemisel otsustava tähtsusega, ega argumendist, mille üle ei ole Euroopa Kohtus vaieldud.
- 35 Nimelt ei nähtu Nestlé väidetest, mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktis 28, uute asjaolude olemasolu niivõrd, kuivõrd need käsitlevad tõendeid, mis on enne kohtuistungit asja toimikus juba olemas. Nende väidetega soovib Nestlé tegelikult naasta väidete juurde, mille advokaat kohtuistungil esitas. Mis puutub 24. mai 2012. aasta kohtuotsuse Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) eri keeleversioonide vahelistesse erinevustesse, siis tuleb märkida, et kohtuistungil ajaks oli see kohtuotsus kättesaadav kõigis ametlikes keeltes ning pooltele anti võimalus esitada seisukohad võimalike tõlkevigade kohta, kui nad leiavad, et sellised vead on käesolevates kohtuasjades eriti olulised.
- 36 Eelnimetatud kaalutlusi arvestades leiab Euroopa Kohus, et menetluse suulist osa ei ole alust uuendada.

Apellatsioonkaebused

Kohtuasjas C-85/17 P esitatud apellatsioonkaebuse vastuvõetavus

Poolte argumendid

- 37 Nestlé väidab, et Mondelezi apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu, kuna viimasega palutakse Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste teatavad osad, mitte selle resolutsioon.

38 Mondelez väidab, et tema apellatsioonkaebus on vastuvõetav, vaatamata asjaolule, et Üldkohus tühistas vaidlusaluse otsuse tervikuna. See, et Üldkohus lükkas teatavad tema argumendid tagasi, avaldas mõju analüüsile, mida apellatsioonikoda pidanuks pärast vaidlusaluse otsuse tühistamist läbi viima. Kuna nende argumentide tagasilükkamine oli apellatsioonikojale siduv, siis leiab Mondelez, et tal peaks olema võimalik vaidlustatud kohtuotsust vaidlustada. Oma argumentide toetuseks viitab ta 20. septembri 2001. aasta kohtuotsuse Procter & Gamble vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-383/99 P, EU:C:2001:461) punktidele 19–26.

Euroopa Kohtu hinnang

- 39 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 esimese ja teise lõigu kohaselt võib Euroopa Kohtusse edasi kaevata „iga pool, kelle nõue on osaliselt või tervikuna rahuldamata jäetud“.
- 40 Põhimõtteliselt toimub poolte nõuete heakskiitmine või tagasilükkamine kohtuotsuse resolutsioonis. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõikes 1 on sätestatud, et apellatsioonkaebuses võib nõuda Üldkohtu lahendi, nagu see on esitatud selle lahendi resolutsioonis, täielikku või osalist tühistamist.
- 41 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 43 märkis, puudutab see säte apellatsioonimenetluse põhiprintsiipi, mille kohaselt tuleb apellatsioonkaebuses nõuda Üldkohtu lahendi resolutsiooni tühistamist ja see ei saa piirduda ainult lahendi teatavate põhjenduste muutmise nõudega (14. novembri 2017. aasta kohtuotsus British Airways vs. komisjon, C-122/16 P, EU:C:2017:861, punkt 51).
- 42 Nimelt on vastuvõetamatu apellatsioonkaebus, milles ei nõuta vaidlustatud kohtuotsuse – nimelt selle resolutsiooni – isegi mitte osalist tühistamist, vaid üksnes kohtuotsuse teatavate põhjenduste muutmist (15. novembri 2012. aasta kohtuotsus Al-Aqsa vs. nõukogu ja Madalmaad vs. Al-Aqsa, C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, punktid 44 ning 50).
- 43 Käesolevas asjas tuleb märkida, et Mondelez ei ole apellatsioonkaebuses nõudnud mitte vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni, vaid üksnes teatavate selle kohtuotsuse põhjenduste tühistamist.
- 44 On tõsi, et Euroopa Kohus tunnistas 20. septembri 2001. aasta kohtuotsuses Procter & Gamble vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-383/99 P, EU:C:2001:461, punktid 19–26) vastuvõetavaks apellatsioonkaebuse, milles ei nõutud Üldkohtu teatava kohtuotsuse konkreetse punkti tühistamist, kuna viimati nimetatud kohtuotsuse põhjendustest nähtub, et Üldkohus oli teinud otsuse, mida ei olnud selle resolutsioonis sõnaselgelt märgitud.
- 45 Erinevalt asjaoludest kohtuasjas, milles tehti see kohtuotsus, ei nähtu aga Mondelezi kaebuses osutatud vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustest, et neis sisalduks Üldkohtu otsustus, millega mõni Mondelezi nõue jäeti rahuldamata.
- 46 Apellatsioonikoda leidis vaidlusaluses otsuses, et vaidlusalusel kaubamärgil puudub eristusvõime selle olemusest tulenevalt, kuid see on omandatud kasutamise käigus, mistõttu Mondelezi nõue tunnistada nimetatud kaubamärk kehtetuks tuleb tagasi lükata.
- 47 Vaidlusaluse otsuse esimest osa, mis pealegi oli Mondelezile soodne, Üldkohtu menetluses ei puudutatud, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktist 16 nähtuvalt loobus Nestlé kohtuistungil oma nõudest tühistada asjaomase otsuse esimene osa.
- 48 Seejärel puudutati Üldkohtu menetluses üksnes vaidlusaluse otsuse teist osa. Vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 12 ja 15 nähtub, et Mondelezi edasikaebuses esitati üksnes vaidlusaluse otsuse tühistamise nõue ning nõue mõista kohtukulud välja teistelt pooltelt.

- 49 Kuigi Mondelezi apellatsioonkaebuses osutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides lükkas Üldkohus tagasi teatavad argumendid, millega Mondelez põhjendas vaidlusaluse otsuse tühistamise nõuet, siis nõustus ta siiski ülejäänutega ning lõppastmes rahuldab Mondelezi esitatud tühistamisnõuded, kuna ta tühistas vaidlusaluse otsuse tervikuna.
- 50 Sellest järeldub, et Mondelez soovib apellatsioonkaebuses üksnes teatavate vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste muutmist, mistõttu see apellatsioonkaebus tuleb käesoleva kohtuotsuse punktis 42 osutatud kohtupraktika kohaselt tunnistada vastuvõetamatuks.
- 51 Arvestades kodukorra artikli 169 lõikega 1 nõutavat nõude ühemõttelisust, ei saa seda järeldust seada kahtluse alla Mondelezi argument, mille kohaselt on apellatsioonikojale siduvad vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused, millele on apellatsioonkaebuses vastu vaieldud.
- 52 Igal juhul on seadusjõud üksnes kohtuotsuse neil põhjendustel, mis kujutavad endast kohtuotsuse resolutsiooni põhistust ning on seetõttu resolutsioonist lahutatud (15. novembri 2012. aasta kohtuotsus *Al-Aqsa vs. nõukogu ja Madalmaad vs. Al Aqsa*, C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 53 Juhul kui Üldkohus tühistab EUIPO mõne otsuse, ei saa põhjusi, mille alusel Üldkohus poolte teatavad argumendid tagasi lükkab, seetõttu käsitada nii, et need on omandanud seadusjõu.
- 54 Seega ei ole käesolevas asjas erinevalt sellest, mida väidab Mondelez, teatavate argumentide tagasilükkamine Üldkohtu poolt apellatsioonikojale siduv ja nimetatud äriühing võib, kui see on asjakohane, esitada sama argumentatsiooni võimalikus edasikaebuses otsuse peale, mis tehakse pärast vaidlustatud otsuse tühistamist Üldkohtu poolt.
- 55 Kõigist eeltoodud kaalutlustest järeldub, et apellatsioonkaebus kohtuasjas C-85/17 P tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Apellatsioonkaebused kohtuasjades C-84/17 P ja C-95/17 P

- 56 Nestlé põhjendab kohtuasjas C-84/17 P esitatud apellatsioonkaebust üheainsa väitega, mille kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 52 lõiget 2 koostoimes sama määruse artikli 7 lõikega 3.
- 57 EUIPO omalt poolt põhjendab oma apellatsioonkaebust kohtuasjas C-95/17 P kahe väitega, mille kohaselt on rikutud esiteks põhjendamiskohustust ning teiseks määruse nr 207/2009 artikli 52 lõiget 2 koostoimes sama määruse artikli 7 lõikega 3.
- 58 Tuleb siiski märkida, nagu tegi kohtujurist oma ettepaneku punktis 49, et viimati nimetatud apellatsioonkaebuse esimese väitega, milles formaalselt osutatakse küll põhjendamiskohustuse rikkumisele, heidetakse tegelikult Üldkohtule ette sama õigusnormi rikkumist, millele on osutatud käesoleva apellatsioonkaebuse teises väites. Nimelt märgib EUIPO oma esimeses väites, et määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 3 tõlgendus, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139, on vastuoluline. Kui see oleks aga nii, siis tuleb järeldada, et Üldkohus rikkus selle sätte tõlgendamisel õigusnormi.
- 59 Järelikult tuleb kohtuasjas C-84/17 P esitatud apellatsioonkaebuse ainsat väidet ja kohtuasjas C-95/17 P esitatud apellatsioonkaebuse kahte väidet analüüsida koos.

Poolte argumendid

- 60 Nestlé, keda toetab Marques, ja EUIPO väidavad, et kui Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139, et kaubamärgi kasutamise käigus omandanud eristusvõime peab olema tõendatud kogu liidu territooriumil ja mitte üksnes selle territooriumi olulisel või suuremal osal, ning et seetõttu ei saa järeldada, et kaubamärk on omandanud eristusvõime, kui esitatud tõendid ei hõlma üht osa liidust, isegi kui see osa on väike või puudutab ühtainsat liikmesriiki, rikkus ta määruse 207/2009 artikli 7 lõiget 3, nagu Euroopa Kohus on seda tõlgendanud 24. mai 2012. aasta kohtuotsuses Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-98/11 P, EU:C:2012:307).
- 61 Nestlé, Marquesi ja EUIPO arvates otsustas Üldkohus ekslikult, et apellatsioonikoda rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et piisab selle tõendamisest, et kaubamärki tajus viitena sellega hõlmatud kaupade kaubanduslikule päritolule märkimisväärne osa asjaomase avalikkusest kogu liidus – kõiki liikmesriike ja piirkondi tervikuna vaadeldes – ning polnud vaja tõendada, et kaubamärk on kasutamise käigus eristusvõime omandanud kõigis asjaomastes liikmesriikides.
- 62 Sellest tulenevalt otsustas Üldkohus ekslikult, et apellatsioonikoda rikkus õigusnormi, kui ta tuvastas vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise käigus omandatud eristusvõime, ilma et ta oleks võtnud seisukohta küsimuses, kuidas tajub seda kaubamärki asjaomane avalikkus Belgias, Iirimaa, Kreekas ja Portugalis ning analüüsimate nende liikmesriikide kohta esitatud tõendeid.
- 63 Nestlé, Marques ja EUIPO leiavad, et keskendudes liikmesriikide turgudele üksikult võetuna, on see Üldkohtu otsus vastuolus Euroopa Liidu kaubamärgi ühtsuse ja ühtse turu olemasoluga. Nimelt tähendab ELi kaubamärgi ühtsus, et kasutamise käigus omandatud eristusvõime hindamisel tuleb liikmesriikide territooriumide piirid jätta arvesse võtmata, nagu nähtub 19. detsembri 2012. aasta kohtuotsuse Leno Marken (C-149/11, EU:C:2012:816) punktist 44.
- 64 Mondelez leiab seevastu, et Üldkohus on tõlgendanud ja kohaldanud nii määruse nr 207/2009 artikli 7 lõiget 3 kui ka 24. mai 2012. aasta kohtuotsust Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) õigesti. Tema arvates ei piisa sellest, et Euroopa Liidu kaubamärgil on eristusvõime liidu olulises osas, kui see liidu teises osas puudub, isegi kui see osa seisneb ühesainsas liikmesriigis.
- 65 Mondelez leiab, et teistsugune järeldus viiks paradoksaalse tulemuseni, et kaubamärki, mille registreerimistaotlus tuleks ühes liikmesriigis eristusvõime puudumise tõttu rahuldamata jätta, oleks siiski võimalik registreerida Euroopa Liidu kaubamärgina, mille tagajärjel on võimalik sellele asjaomase liikmesriigi kohtus tugineda.

Euroopa Kohtu hinnang

- 66 Tuleb märkida, et määruse nr 207/2009 artikli 1 lõike 2 kohaselt on Euroopa Liidu kaubamärk ühtne ja selle mõju on kogu liidus ühetaoline.
- 67 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 119 ja 120 õigesti märkis, tuleneb ELi kaubamärgi ühtsusest, et tähise saab kaubamärgina registreerida siis, kui sellel on eristusvõime kogu liidus. Seega tuleb kõnealuse määruse artikli 7 lõike 1 punkti b alusel koostoimes sama artikli lõikega 2 kaubamärgi registreerimisest keelduda, kui sellel puudub liidu teatavas osas eristusvõime.
- 68 Määruse nr 207/2009 artikli 7 lõiget 3, mis lubab kasutamise käigus eristusvõime omandanud tähiste registreerimist, tuleb aga tõlgendada selle sätte nõudeid arvestades. Seega tuleneb ELi kaubamärgi ühtsusest, et selle saab kaubamärgina registreerida siis, kui tähisel on olemusest tulenev või kasutamise käigus omandatud eristusvõime kogu liidus.

- 69 Siinkohal olgu kõigepealt meenutatud, et Nestlé ja EUIPO osutatud 19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Leno Merken (C-149/11, EU:C:2012:816) ei ole asjakohane, kuna see puudutab kõnealuse määruse artikli 15 lõike 1 tõlgendamist, mis käsitleb juba registreeritud ELi kaubamärgi tegelikku kasutamist.
- 70 Euroopa Kohus on küll otsustanud, et nõuded, mis esitatakse nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) artikli 15 lõike 1 (mis võeti muutmata kujul üle nõukogu määruse nr 207/2009 artikli 15 lõike 1 esimese lõiguga) mõttes kaubamärgi tegeliku kasutamise kontrollimisele, on analoogsed nõuetega, mis puudutavad tähise registreerimiseks vajalikku kasutamise käigus omandatud eristusvõimet nimetatud määruse artikli 7 lõike 3 tähenduses (18. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Colloseum Holding, C-12/12, EU:C:2013:253, punkt 34).
- 71 Siiski on oluline märkida, et erinevalt kohtuasjast, milles tehti 19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Leno Merken (C-149/11, EU:C:2012:816) ja milles Euroopa Kohus märkis, et selle hindamisel, kas kaubamärk on määruse nr 207/2009 artikli 15 lõike 1 tähenduses „ühenduses tegelikult kasutusele võetud“, tuleb kõrvale jätta liikmesriikide piirid, kuna 18. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Colloseum Holding, C-12/12, EU:C:2013:253 ei puuduta seda, milline geograafiline ulatus on asjakohane tegeliku kasutamise hindamisel selle sätte tähenduses, vaid seda, kas on alust asuda seisukohale, et kaubamärgi tegeliku kasutamise tingimus selle sätte tähenduses on täidetud, kui registreeritud kaubamärki, mis on omandanud eristusvõime teise mitmeosalise kaubamärgi kasutamise tagajärjel, mille üks element see kaubamärk on, kasutatakse üksnes nimetatud mitmeosalise kaubamärgi koosseisus või kui seda kasutatakse üksnes koos muu kaubamärgiga, kusjuures nende kahe kaubamärgi kombinatsioon on omakorda samuti registreeritud kaubamärgina.
- 72 Seega ei saa 18. aprilli 2013. aasta kohtuotsuse Colloseum Holding (C-12/12, EU:C:2013:253) punkti 34 tõlgendada nii, et nõuded, mis esitatakse kasutamise käigus eristusvõime omandanud kaubamärgi territoriaalse ulatuse hindamisele, on analoogsed nendega, mis võimaldavad registreeritud kaubamärgi omanikul oma õigused säilitada.
- 73 Samuti tuleb märkida, et juba registreeritud ELi kaubamärgi tegeliku kasutamise valdkonnas ei ole sätet, mis sarnaneks määruse nr 207/2009 artikli 7 lõikega 2, mistõttu ei saa automaatselt eeldada, et selline kasutamine puudub ainuüksi põhjusel, et vaidlusalust kaubamärki ei ole liidu teatavas osas kasutatud.
- 74 Nii on Euroopa Kohus sedastanud, et kuigi põhjendatult võib eeldada, et ELi kaubamärki kasutatakse ühe liikmesriigi territooriumist laiemal territooriumil, et seda kasutamist saaks pidada „tegelikuks“, ei ole välistatud, et teatud asjaoludel on nende kaupade või teenuste turg, mille jaoks ELi kaubamärk registreeriti, piiratud üheainsa liikmesriigi territooriumiga, nii et asjaomase kaubamärgi kasutamine sellel territooriumil võib vastata üheaegselt nii ELi kaubamärgi tegeliku kasutamise tingimusele kui ka siseriikliku kaubamärgi tegeliku kasutamise tingimusele (19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, punkt 50).
- 75 Seevastu tuleb seoses kaubamärgi kasutamise käigus omandanud eristusvõimega meenutada, et Euroopa Kohus on juba otsustanud, et kaubamärgi võib määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 3 alusel registreerida üksnes siis, kui on tõendatud, et ta on kasutamise käigus omandanud eristusvõime sellises liidu osas, kus tal sama artikli lõike 1 punkti b tähenduses eristusvõime algul puudus (22. juuni 2006. aasta kohtuotsus Storck vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-25/05 P, EU:C:2006:422, punkt 83). Euroopa Kohus on samuti täpsustanud, et sama artikli lõikes 2 osutatud liidu osa võib koosneda ühestainsast liikmesriigist.

- 76 Selles tuleneb, et kaubamärki, millel eristusvõime algul puudus kõigis liikmesriikides, saab nimetatud sätte alusel registreerida üksnes siis, kui on tõendatud, et see on kasutamise käigus omandanud eristusvõime kogu liidu territooriumil (vt selle kohta 24. mai 2012. aasta kohtuotsus Chocladefabriken Lindt & Sprüngli vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-98/11 P, EU:C:2012:307, punktid 61 ja 63).
- 77 Euroopa Kohus märkis Nestlé ja EUIPO osutatud 24. mai 2012. aasta kohtuotsuse Chocladefabriken Lindt & Sprüngli vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) punktis 62 tõesti, et kuigi vastab tõele, et kaubamärgi kasutamise käigus eristusvõime omandamine peab olema tõendatud liidu sellises osas, kus sellel kaubamärgil algul niisugune võime puudus, oleks liigne nõuda, et eristusvõime omandamist tõendataks iga liikmesriigi osas eraldi.
- 78 Vastupidi Nestlé ja EUIPO väidetele ei nähtu sellest kaalutlusest siiski, et kui kaubamärgil ei ole kogu liidus selle olemusest tulenevat eristusvõimet, piisaks määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 3 alusel ELi kaubamärgi registreerimiseks sellest, kui tõendada kasutamise käigus omandanud eristusvõimet liidu olulises osas, isegi kui need tõendid ei ole esitatud iga asjaomase liikmesriigi kohta eraldi.
- 79 Sellega seoses on oluline juhtida tähelepanu, et eristada tuleb ühelt poolt tõendamisele kuuluvaid fakte, nimelt eristusvõime omandamist olemusliku eristusvõimeta tähise kasutamise käigus, ja teiselt poolt tõendeid, mis võivad neid asjaolusid kinnitada.
- 80 Nimelt ei ole üheski määruse nr 207/2009 sättes nõutud, et eraldi tõenditega on vaja tõendada kasutamise käigus eristusvõime omandamist igas liikmesriigis eraldi. Seega ei saa välistada, et tõendid teatava tähise kasutamise käigus omandatud eristusvõime kohta on asjakohased seoses mitme liikmesriigi või lausa kogu liiduga.
- 81 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 78 sisuliselt märkis, on võimalik, et ettevõtjad on teatavaid kaupu või teenuseid puudutavas osas rühmitanud mitu liikmesriiki samasse jaotusvõrku ja käsitlevad neid liikmesriike eelkõige seoses oma turundusstrateegiaga kui ühe ja sama riigi turgu. Sellisel juhul võivad tõendid tähise kasutamine kohta nimetatud piiriülesel turul olla asjakohased seoses kõigi asjaomaste liikmesriikidega.
- 82 See kehtib ka siis, kui kahe liikmesriigi geograafilise, kultuurilise või keelilise läheduse tõttu on ühe riigi asjaomane avalikkus piisavalt teadlik teise liikmesriigi turul pakutavatest kaupadest ja teenustest.
- 83 Nendest kaalutlustest tuleneb, et kuigi määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 3 alusel registreerimiseks puudub vajadus, et algul kõikides liidu liikmesriikides eristusvõimeta kaubamärgi kohta esitataks tõendid eristusvõime omandamise kohta seoses iga liikmesriigiga eraldi, peavad esitatud tõendid tõendama eristusvõime omandamist kogu liidu liikmesriikides.
- 84 Küsimus, kas esitatud tõenditest piisab, et tõendada teatava tähise kasutamise käigus omandatud eristusvõimet liidu territooriumi selles osas, kus tähisel algul eristusvõime puudus, kuulub tõendite hindamise hulka, mis tuleb esiteks läbi viia EUIPO talitustel.
- 85 Nimetatud hinnangut kontrollib Üldkohus, kui talle on esitatud hagi apellatsioonikoja otsuse peale, kuivõrd Üldkohus ainsana on pädev faktilisi asjaolusid tuvastama ja seega neid hindama. Faktide hindamine ei ole – välja arvatud juhul, kui Üldkohus on esitatud tõendeid moonutanud – õiguslik küsimus, mis alluks Euroopa Kohtu kontrollile apellatsioonimenetluses (19. septembri 2002. aasta kohtuotsus DKV vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-104/00 P, EU:C:2002:506, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 86 Kui aga EUIPO talitused või Üldkohus on pärast kõigi neile esitatud tõendite hindamist seisukohal, et teatavatest tõenditest piisab, et tõendada kasutamise käigus eristusvõime omandamist selles liidu osas, kus algul eristusvõime puudus, ja seega põhjendada selle registreerimist ELi kaubamärgina, siis peavad nad seda oma otsuse resolutiivosas sõnaselgelt märkima.
- 87 Käesolevas asjas nähtub eelnimetatud asjaoludest, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139, et määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 3 kohaldamisel kaubamärgile, millel puudub olemuslik eristusvõime kogu liidus, tuleb kasutamise käigus omandatud eristusvõimet tõendada kogu liidu territooriumil ja mitte üksnes selle olulisel või suuremal osal, millest tuleneb, et kuigi sellist tõendit on võimalik esitada kõigi asjaomaste liikmesriikide kohta üldiselt, iga liikmesriigi kohta eraldi või liikmesriikide rühmade kohta, ei ole siiski piisav, kui pool, kellel lasub eristusvõime omandamise tõendamise kohustus, jätab liidu ühe osa, mis koosneb kas või ainult ühest liikmesriigist, kohta tõendid esitamata.
- 88 Teisest küljest leidis Üldkohus samade kaalutluste põhjal vaidlustatud kohtuotsuse punktides 170–178 õigesti, et vaidlustatud otsuses on rikutud õigusnormi, kuna apellatsioonikoda leidis, et vaidlusalune kaubamärk on kasutamise käigus omandanud eristusvõime, mis põhjendab tema suhtes määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 3 kohaldamist, tegemata otsust selle kohta, kas kaubamärk on Belgias, Iirimaal, Kreekas ja Portugalis eristusvõime omandanud.
- 89 Sellest tuleneb, et kohtuasjas C-84/17 P esitatud apellatsioonkaebuse ainus väide ning kohtuasjas C-95/17 P esitatud apellatsioonkaebuse kaks väidet on põhjendamatud ja need tuleb tagasi lükata ning apellatsioonkaebused tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 90 Kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab kohtukulude jaotuse Euroopa Kohus. Vastavalt sama kodukorra artikli 138 lõigetele 1 ja 2, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on esiteks kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud, ja teiseks, kui kaotanud poolel on mitu isikut, otsustab Euroopa Kohus kohtukulud jagada.
- 91 Kuna kõik apellatsioonkaebused jäeti rahuldamata, kannavad pooled, sealhulgas nii Marques kui apellatsioonimenetluses menetlusse astuja oma kohtukulud vastavalt kodukorra artikli 140 lõikele 3 ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebused rahuldamata.

2. Jätta Société des produits Nestlé SA, European Association of Trade Mark Owners'i (Marques), Mondelez UK Holdings & Services Ltd ning Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad